

[Himmelstrup.]

Eksempler paa, man nu er naaet saa langt ud, at man i Virkeligheden ikke kan komme længere ad denne Vej.

Og saa er der kun Laanevejen tilbage, naar den højttærede Finansminister igen staar og skal bruge Penge, og den er jo overmaade besværlig for ham at betræde i dette Øjeblik, hvis han da ikke vil gaa den meget bekvemme Vej gennem den Forbindelse, han har med Landets Seddelbank.

Se, det er denne økonomiske Politik, som Regeringen altsaa har ført, og som vi nu ser en af Konsekvenserne af, saaledes som vi har karakteriseret Forholdet i den Betænkning, det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, har afgivet, og til denne Betænkning skal jeg henvise. Det er god og sund Læsning. Man vil have stort Udbytte af at læse den Betænkning igennem, ikke een, men flere Gange.

Vi er jo i det heldige Tilfælde, at det ikke alene er os, der har karakteriseret Regeringens økonomiske Politik paa denne Maade. Den samme Karakteristik blev givet i Gaar af det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, som paa en aldeles glimrende Maade karakteriserede dette Forslag, rev Masken af det og viste, hvad det var for smykkende Ornament, man forsøgte at hæfte paa det, idet han sagde, at Lovforslaget i Virkeligheden ikke er andet end Udtryk for den Kendsgerning, at Regeringen staar og skal bruge saa og saa mange Penge, og dem tager den nu paa en hvilken som helst Maade, hvorpaa det overhovedet er muligt for den at faa dem bragt til Veje. Men det vil som sagt være meget svært at fortsætte ad denne Vej. Med Gennemførelsen af dette Forslag og med Gennemførelsen af de direkte Skattelove forleden Dag vil vi for Aaret 1940—41 komme op paa et Budget paa 700—800 Mill. Kr. og det paa et Tidspunkt, da vi alle sammen er klar paa, at Indtægterne, som jo skal bære en saadan Skatteudskrivning, vil være faldende i det danske Samfund. Saa kan man videre spørge: Hvad skal der ske, naar de Penge, man nu faar ind gennem dette Lovforslag, er brugt? Ja, saa er det et Spørgsmaal, om den højttærede Minister, hvis han ikke kan komme længere ad Beskatningsvejen, saa kan komme længere ad Laanevejen, og jeg tror ikke, dette er muligt, uden at Ministeren gaar den Inflationsvej, som han netop har sagt, og som ogsaa Statsministeren har sagt at det var Regeringens Mening, længst muligt at undgaa. Det vil altsaa sige, tror jeg, at den Politik, som den høje Re-

gering har ført, i Virkeligheden fører lige ud i det, som man fra Regeringens Side har hævdet man vil undgaa.

Denne Politik, som altsaa ikke er vor, og som aldrig har været vor, vil vi naturligvis ikke støtte med vore Stemmer ved Gennemførelsen af det Forslag, der her er til anden Behandling. Jeg vil da slutte med at opfordre de Medlemmer, der tænker og føler som jeg, og det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, om nu ved de kommende Afstemninger at stille sig paa den Maade, at de afholder sig fra at stemme ved Afstemningen over de Ændringsforslag, som kommer til Afstemning her ved anden Behandling, og derefter stemmer imod Forslaget ved tredje Behandling.

Korsgaard: Det kan jo ikke være andet, end at det maa være med grumme ringe Glæde, man gaar med til at gennemføre et Forslag som det foreliggende. Paa den anden Side maa det erkendes, at Krigssituationen har medført meget store ekstraordinære Udgifter. Vi for vort Vedkommende mener, for saa vidt i Overensstemmelse med Partiet Venstre, at Situationen kunde have været væsentlig bedre økonomisk, saafremt Regeringen havde forstaaet sit Kram, om jeg saa maa sige, bedre, end den har. Men naar Venstre paa dette Omraade gør sig til den noget skarpe Kritiker, saa forekommer det mig, at dette er temmelig uberettiget, saa vist som jeg ikke tvivler om, at Kanslergadenforliget, hvor Venstre jo var den ene Part, i allerhøjeste Grad netop har medført den økonomiske Linie, som blev Regeringens siden da.

Man kan jo saa i den Situation, hvori vi er, og hvor Staten faktisk mangler Penge, stille sig paa det Standpunkt, at man siger: Det kommer ikke os ved — og det er paa det Standpunkt, Partiet Venstre stiller sig, og det har den i dette Forhold saare naturlige Ordfører, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup. For intet, tror jeg, falder det ærede Medlem naturligere end at sige: Det kan jeg ikke have med at gøre! Det passer som Haand i Handske. Det er imidlertid et Standpunkt, som jeg synes har sine store Mangler, ikke mindst i en Situation som den, hvori vi er, hvor enkelte Grupper af Folket ikke kan skille sig ud fra de andre, men hvor man stort set maa sige: Vi er og maa være sammen paa godt og ondt, og vi maa søge at bøje os mod hinanden, saa meget vi kan.

Det er altsaa de sidste Betragtninger, der er det konservative Partis Drivkraft